

ΜΥΘΟΙ ΤΟΥ ΑΙΣΩΠΟΥ

Όπως καταγράφηκαν στο έργο «Μυθολογικὸν τοῦ Συντίπα τοῦ Φιλοσόφου», το οποίο εμφανίστηκε τὸν 11^ο μ.Χ. αἰῶνα, σὲ ἀττικίζουσα μετάφραση του Βυζαντινοῦ λόγιου, Μιχαὴλ Ἀνδρεόπουλου.

Επιλογή 7 μύθων

ΛΕΩΝ ΚΑΙ ΔΥΟ ΤΑΥΡΟΙ

Λέων προβαλὼν ταύροις δυσὶν ἐπειράτο
τούτους καταθοιγήσασθαι. Οἱ δὲ τὰ ἑαυτῶν
κέρατα ἐπίσης αὐτῷ ἀντιπαρατάξαντες οὐκ
εἶων τὸν λέοντα μέσον αὐτῶν παρελθεῖν. Ὅρων
τοίνυν ἐκείνος ὡς ἀδυνάτως ἔχει πρὸς αὐτοὺς
κατεσοφίσαστο τοῦ ἑνὸς καὶ πρὸς αὐτὸν ἔφησεν
ὡς:

«Εἴ γε τὸν σὸν ἐταῖρον προδώσεις μοι, ἀβλαβῆ
σε διατηρήσω».

Καὶ τούτῳ τῷ τρόπῳ ἀμφοτέρους τοὺς ταύρους
ἀνήρηκεν.

Οὗτος δηλοῖ ὡς καὶ πόλεις καὶ ἄνθρωποι
ἀλλήλοις ὁμονοοῦντες οὐ συγχωροῦσιν αὐτῶν
τοὺς ἐχθροὺς περιγίνεσθαι, ἧς δ' ὁμοιοῦσιν
καταφρονοῦντες εὐχερῶς ἄρδην τοῖς
ὑπεναντίοις ἀλίσκονται.

ΛΙΟΝΤΑΡΙ ΚΑΙ ΔΥΟ ΤΑΥΡΟΙ

Ἐνα λιοντάρι πέτυχε δύο ταύρους καὶ ἤθελε νὰ
τοὺς σκοτώσει. Εκείνοι ωστόσο προέταξαν τὰ
κέρατα τοὺς καὶ δὲν το ἀφηναν νὰ τοὺς
πλησιάσει. Βλέποντας τὸ λιοντάρι πῶς δὲν θὰ
μπορούσε νὰ τοὺς κάνει καλά καὶ τοὺς δυο μαζί,
αποφάσισε νὰ τοὺς ξεγελάσει: τὸ ἓνα:

«Ἄν προδώσεις τὸν σύντροφο σου, δὲν
πρόκειται νὰ πειράξω ἐσένα»

«Με αὐτὸ τὸν τρόπο κατάφερε νὰ κατασπαράξει
καὶ τοὺς δυο».

Αὐτὸ συμβαίνει καὶ στὶς κοινωνίες καὶ στοὺς
ανθρώπους, ὅταν εἶναι ἐνωμένοι καὶ δὲν
ξεγελιοῦνται ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς, ἐπιβιώνουν.
Ἀντιθέτως, ἀν περιφρονηθοῦν τὴν ἐνότητα
τοὺς, τότε εὐκόλα γίνονται παιχνίδι στὰ χέρια
τῶν ἀντιπάλων.

ΟΝΟΣ ΚΑΙ ΤΕΤΙΓΞ

Ὀνος ἀκούσας φωνῆς τέττιγος ἠδέως αὐτῇ ἐπετέρπετο, καὶ τὸν τέττιγα ἐπηρώτα λέγων:

«Τί ἄρα τρεφόμενος οὕτω γλυκεῖαν ἔχεις τὴν φωνήν;»

Ὁ δὲ τέττιξ τῷ ὄνῳ ἀντέφησεν:

«Ἡ ἐμὴ τροφή ἀήρ ἐστι καὶ δρόσος».

Ὁ δὲ ὄνος τούτου ἀκούσας τοῦ ρήματος ἐνόμισε μέθοδον εὐρηκέναι δι' ἧς ὅμοιαν τῷ τέττιγι σχοίη φωνήν καὶ τὸ στόμα εὐθύς ἀνοίξας πρὸς τὸν ἀέρα κεχήνωτο ὡς δεξόμενος δῆθεν δρόσον εἰς διατροφήν, ἕως οὗ τῷ λιμῷ διεφθάρη.

Οὗτος ὁ μῦθος δηλοῖ ὅτι οὐ δεῖ τίνα τὰ φυσικὰ τοῖς παρὰ φύσιν ἐξομοιοῦν καὶ τοῖς ἀδυνάτοις ἀφρόνως ἐπιχειρεῖν.

Ο ΓΑΙΔΑΡΟΣ ΚΑΙ Ο ΤΖΙΤΖΙΚΑΣ

Ἐνας γάιδaros ἀκούε το τζιτζίκι να τραγουδά κι ευχαριστημένος τον ρώτησε:

«Μα τί τρως κι ἔχεις τόσο γλυκιά φωνή;»

«Ἡ τροφή μου εἶναι ἀέρας καὶ δροσιά» ἀπάντησε εκείνος.

Ὁ γάιδaros λοιπὸν νόμισε πως ἐμάθε το μυστικό που κάνει τις φωνές ὀμορφες καὶ ἀνοίξε ἀμέσως το στόμα για να χορτάσει ἀπὸ ἀέρα καὶ δροσιά, κι ἐμεινε χάσκοντας μέχρι που λιμοκτόνησε.

Ὁ μῦθος δηλώνει πως δεν ἔχουμε ὀλοι την ἴδια φύση καὶ πως εἶναι τρέλα να προσπαθοῦμε τα αδύνατα

ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΕΝΗΣ ΚΑΙ ΘΑΝΑΤΟΣ

Ἄνθρωπός τις ἦν πένης, ὃς καὶ ξύλων γόμον ἐπὶ τῶν νώτων ἐβάσταζε, κατὰ δὲ τὴν ὁδοιπορίαν ἰλιγγιάσας ἐκαθέσθη καὶ τὸν γόμον κατέθετο καὶ τὸν Θάνατον οἰκτρῶς ἐνεκαλείτο, λέγων:
«ὦ Θάνατε».

Αὐτίκα γοῦν ὁ Θάνατος ἔφθασε καὶ πρὸς αὐτὸν ἔφη:
«Τίνος χάριν ἐκάλεσάς με;»

Λέγει πρὸς αὐτὸν ὁ ἀνὴρ:

«Ἴνα τὸν γόμον ἀπὸ τῆς γῆς συνεξάρης μοι».

Οὗτος δηλοῖ ὅτι πάντες ἄνθρωποι φιλόζωοι τυγχάνουσιν, εἰ καὶ θλίψεσι καὶ ἀνάγκαις συνέχονται.

Ο ΦΤΩΧΟΣ ΚΙ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ

Κάποιος φτωχὸς τραβούσε τὸν δρόμο του φορτωμένος ἓνα δεμάτι ξύλα, καθὼς πηγαινεσαν να ζαλίστηκε, ἄφησε τὸ φορτίο, κάθισε καὶ τὸν θάνατο ἀπὸ ἀπελπισία καλεῖ λέγοντας:

«ὦ θάνατε...»

Αμέσως ὁ θάνατος ἔφτασε καὶ του εἶπε:

«Για ποιο λόγο με καλεῖς;»

Κι ὁ ἀνδρας λέει:

«Για τα ξύλα, βοήθα με να τα σηκώσω ἀπὸ τὴν γη».

Ο μύθος δείχνει πως οἱ ἄνθρωποι ἀγαποῦν τὴ ζωὴ παρά τα βάσανα καὶ τὶς στεναχώριες.

ΧΕΛΙΔΩΝ ΚΑΙ ΚΟΡΑΞ

Χελιδῶν καὶ κόραξ περὶ κάλλους ἀλλήλοις ἐμάχοντο καὶ φησιν ὁ κόραξ τῇ χελιδόνι:

«Τὸ σὸν κάλλος ἐν μόνῳ τῷ ἔαρι καταφαίνεται, ἐν δὲ τῷ τοῦ χειμῶνος καιρῷ οὐ δύναται πρὸς τὸ ψύχος ἀντισχεῖν. Τὸ δὲ ἐμὸν σῶμα καὶ τῷ κρύει τοῦ χειμῶνος καὶ τῷ καύσωνι τοῦ θέρους γενναίως ἀνθίσταται».

Οὗτος δηλοῖ ὅτι υἡεῖα καὶ ἰσχὺς σώματος κρείπτων κάλλους καὶ ὠραιότητος πέφυκε.

ΤΟ ΧΕΛΙΔΟΝΙ ΚΑΙ Ο ΚΟΡΑΚΑΣ

Το χελιδόνι καὶ ο κόρακας περὶ τῆς ομορφιάς τους λογομαχοῦσαν, λέει λοιπὸν ο κόρακας στο χελιδόνι:

«Ἡ ομορφιά σου κρατᾶει ὅσο κι ἡ Ἄνοιξη, τον χειμῶνα δὲν τον ἀντέχεις. Ὅμως το δικό μου σῶμα καὶ στο κρύο του χειμῶνα καὶ στην ζέστη του καλοκαιριοῦ γενναία ἀντιστέκεται».

Ο μύθος δηλώνει πως ἡ υγεία καὶ ἡ ἀντοχή ἀξίζουν περισσότερο ἀπὸ τὴν ομορφιά.

ΠΟΤΑΜΟΙ ΚΑΙ ΘΑΛΑΣΣΑ

Ποταμοὶ συνῆλθον ἐπὶ τὸ αὐτὸ καὶ τὴν
θάλασσαν κατητιῶντο, λέγοντες αὐτῇ:

«Διὰ τί ἡμᾶς, εἰσερχομένους ἐν τοῖς ὕδασι καὶ
ὑπάρχοντας ποτίμους καὶ γλυκεῖς, ἀλμυροὺς
ἀπεργάζη καὶ ἀπότους».

Ἡ δὲ θάλασσα, ἰδοῦσα ὅτι αὐτῆς
καταμέμφονται, λέγει πρὸς αὐτούς:

«Μὴ ἔρχεσθε καὶ μὴ γίνεσθε ἀλμυροί».
Οὗτος παρίστησι τοὺς ἀκαίρως τινὰς
αἰτιωμένους καὶ παρ' αὐτῶν μᾶλλον
ὠφελουμένους.

ΠΟΤΑΜΟΙ ΚΑΙ ΘΑΛΑΣΣΑ

Μαζεύτηκαν τα ποτάμια και ξεκίνησαν να
κατηγοροῦν την θάλασσα, λέγοντας της:

«Γιατί εμεῖς ερχόμαστε και εἴμαστε γλυκά, όταν
ὅμως μπούμε σε σένα, γινόμαστε αλμυρά και
πικρά;»

Ἡ δε θάλασσα βλέποντας ὅτι την επιτιμούσαν,
λέει:

«Μην ἔρχεστε για να μην γίνεστε αλμυρά!»
Ο μῦθος αὐτός κατακρίνει ὅσους ἀκαιρα
ζητάνε πράγματα παρόλο που εἶναι ἤδη
ωφελημένοι.

ΔΥΟ ΑΛΕΚΤΟΡΕΣ ΚΑΙ ΑΕΤΟΣ

Δύο αλέκτορες ἀλλήλοις ἐμάχοντο.

Καὶ ὁ μὲν εἷς ἠττηθεὶς τόπῳ τινὶ ἐν παραβύστῳ ἀπεκρύβη, ὁ δὲ ἕτερος, τὴν νίκην ἀράμενος, ἐφ' ὑψηλοῦ τινος ἔστηκε δωματίου τὰ μεγάλα φρουαττόμενος καὶ τῇ νίκῃ ἐγκαυχώμενος, ἕως αἰετὸς καταπτὰς τοῦτον ἐκεῖθεν ἀνήρπασεν.

Οὗτος δηλοῖ ὡς οὐ χρὴ τίνα ἐπ' εὐτυχίᾳ καὶ δυνάμει μέγα φρονεῖν καὶ ἀφρόνως σοβαρεύεσθαι.

ΔΥΟ ΚΟΚΟΡΕΣ ΚΑΙ ΑΕΤΟΣ

Δύο κόκορες παλεύανε.

Αὐτὸς που ἔχασε τραβήχτηκε σε μια γωνιά. Ὁ δε ἄλλος, ὁ νικητὴς, ἀνέβηκε ὅσο ψηλότερα μπορούσε στο κοτέτσι, καὶ φούσκωνε καὶ καυχιόταν για τὴ νίκη του, μέχρι που ὄρμησε ἓνα αἰετὸς καὶ τὸν ἀρπαξε.

Δηλώνει ὁ μῦθος πως δὲν χρειάζεται να υπερβάλλουμε ως προς τὴς ἐπιτυχίες μας καὶ να συμπεριφερόμαστε χωρὶς φρόνηση

ΚΟΡΑΞ ΑΕΤΟΝ ΜΙΜΟΥΜΕΝΟΣ

Κόραξ ἀετὸν ἐθεάσατο ἄρνα τῆς ποιμνῆς
ἀφαρπάζοντα καὶ ἠθέλησε δῆθεν τοῦτον
ἐκμιμήσασθαι.

Ἴδὼν δὲ ἐν τῇ ποιμνῇ κριόν, ἐπειράθη τοῦτον
ἀρπάσαι. Τῶν δὲ ὀνύχων αὐτοῦ τῷ τοῦ κριοῦ
συσχεθέντων ἐρίῳ, φθάσας ὁ ποιμὴν, καὶ τοῦτον
πλήξας, ἀπέκτεινεν.

Οὗτος δηλοῖ ὡς ἀνίσχυρος ἀνὴρ, τῷ
δυνατωτέρῳ ἑαυτοῦ ἀφομοιοῦσθαι πειρώμενος,
οὐ μόνον ἀσθενὴς εἶναι καὶ ἀφελὴς
ἀπελέγχεται, ἀλλὰ καὶ κακῶς ἐξ ἀφροσύνης
ἀποθνήσκει.

ΤΟ ΚΟΡΑΚΙ ΜΙΜΕΙΤΑΙ ΤΟΝ ΑΕΤΟ

Το κοράκι εἶδε κάποτε τον αετό να αρπάζει ένα
αρνί και θέλησε να τον μιμηθεί.

Βλέποντας στο κοπάδι ένα κριάρι προσπάθησε
να το αρπάξει. Όμως τα νύχια του μπλέχτηκαν
στην προβιά κι όταν ήρθε ὁ βοσκός, το σκότωσε
κατευθείαν.

Δηλώνει λοιπόν ο μύθος πως όταν ο αδύναμος
προσπαθεῖ να παραστήσει το δυνατό, δε γίνεται
μονάχα ρεζίλι αλλά κινδυνεύει και να σκοτωθεῖ
ἀπὸ βλακεία.